

„Bum-m... bum-m... bum-m-m...“ neslo se tichem. Před očima se rozprostírala bílá clona hned se vlnící jako kouř, hned zase přelévající se jako mléko. Hlavu jako by něco silně svíralo. „Kde to jsem?“ vynořila se z hloubi vědomí myšlenka. Co se to stalo? Nemohl si vzpomenout. Saša se pokusil soustředit se na zrakový vjem. Zvonění ustalo. Skrz mlhu se vynořil strop se sotva viditelnou pavučinou v rohu. Saša usoudil, že jde o kasárny. Pak se mlha rozplynula. Ležel v malé místnosti. Vedle postele stál noční stolek, o něco dál stůl, židle, a ještě jedna prázdná postel. U stolu seděla tlustá žena v bílém plášti a četla noviny. Zprvu vnímal ženu, místnost i příšerný zápach chlóru zvlášť, jako by spolu vůbec nesouvisely a neměly nic společného. Ale pak mu to došlo – je na ošetřovně. Na ošetřovně Učiliště. To znamená, že se stalo něco vážného, že je raněný. Saša stěží nadzdvihl hlavu z polštáře. Ukázalo se, že mu čelo svírá obvaz. Za oknem zapadalo slunce a táhle hvízdal vítr..

Sašovi se neleželo pohodlně. Při pokusu otočit se na bok div nevykřikl bolestí, která mu probodávala půlku hlavy. Pružinová postel pod ním zavržala. Žena se otočila.

„Prosím vás,“ stěží vyslovil Saša, „proč tady jsem? Jsem raněn? Nic si nepamatuju.“

„Doktor ti to řekne, až přijde,“ neochotně odpověděla žena. „Povím mu, že ses probudil.“

Saša zavřel oči. Hlava ho pořád bolela. A napadaly ho všelijaké nesmysly. Vzpomněl si na výcvik jeho roty ve stepi. Pátá vojenská příprava za rok. Proč na to vzpomínat? Všichni kadeti jezdí na cvičení. Všichni běhají buď nekonečné kilometry v dešti, nebo v parnu. Někdy nalehko, jindy s mnohokilogramovou zátěží. Vyčerpaní únavou se na kontrolní bod sotva dopláží... Je to běžné, tak to bylo

vždycky, je na to zvyklý. Proč je ale tady? Něco se při výcviku stalo. Něco, co si nepamatuje. Praštil se do hlavy. Ale jak? Nemá tušení... Nic se neděje, někdo přijde a všechno mu poví. Přijde Ilja... Saša zahlídl přicházející spánek. Proč si hned nevzpomněl? Byla bouře. Písečná bouře, horký suchý vítr z jižních pouští. Společně s nejlepším kamarádem Iljou se vzdálili z vojenského úkrytu. V rozvířeném písku se nedalo zorientovat. Ilja si zvrtnul nohu a kulhal. To znamená, že je taky tady. Jen v jiném pokoji. Zítra mi všechno poví. Sašovi se ulevilo...

Proležel celou noc. Probouzel se a opět upadal do hlubokého spánku. Za oknem bylo stejně větrno jako ve stepi. Pod stropem blikala chvílemi tlumeně, vzápětí jasně žárovka v podivném skleněném stínidle. Několikrát přišel muž v bílém plášti, něco mu píchl do žíly a odešel, aniž by se Sašou promluvil slovo, třebaže se ho snažil zeptat na svoje zranění a na Ilju. A pak přišlo ráno. Vítr za zdi ošetřovny se utišil, a spolu s ním odezněly Sašovy vyčerpávající závratě. Díval se do stropu a čekal, co se bude dít. Kadety, kteří byli v Učilišti raněni, posílali na dovolenou. To znamená, že na týden dva se dostane domů. To je jako dostat nečekaný dárek...

Odbíjení zvonu přicházející z venku oznamovalo ranní nástup. A vzápětí přišla tlustá sestra. Byla rozespalá a zamračená. Začala měnit Sašovi obvaz.

„Jak dlouho musím ještě ležet?“ zeptal se.

„Jestli chceš, můžeš vstát.“

„V jakém pokoji je Ilja Větrov?“

„Nevím, kdo se jak jmenuje. Vozí vás sem hodně. Najdi si ho sám,“ odpověděla vztekle. „Ale ne teď. Neopouštěj pokoj.“

Saša vstal, došel k oknu a opřel se o parapet. Ukázalo se, že pokoj je v prvním patře. Dole byla vidět část dvora porostlého zaprášenou trávou, šípkový keř a pevný dřevěný plot obklopující Učiliště po obvodu. Gardové Učiliště, nejprestižnější vzdělávací instituce ve městě, bylo od města zcela odděleno. Nejen vysokánským plotem a výstražnými tabulkami: „Areál Učiliště. Stůj! Nepovolaným vstup zakázán!“, ale i všeobecným vnímáním, že gardové vojsko je elita. Pouze tady, za plotem, můžete prožít skutečný život, udělat dobrou